

Arrest

nr. 88 455 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die *loco* advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen weet u niet waar u geboren bent. U weet ook niet welke nationaliteit u bezit. Zolang u zich kan herinneren, zou u in Karachi (Pakistan) gewoond hebben. Uw ouders zouden, zolang u zich kan herinneren, in Karachi (Pakistan) gewoond hebben. Uw ouders zouden Bengalen zijn. U denkt dat u een Bengaal bent. U bent nooit in Bangladesh geweest. Uw moeder en zus zouden omgekomen zijn in een brand in uw woning in Karachi (Pakistan) toen u zes of zeven jaar oud was. Een jaar later zou uw vader overleden zijn aan de verwondingen die hij had opgelopen ten gevolge van de woningbrand. Een buur, R.C., zou u opgenomen hebben in zijn woning te Karachi. U zou zijn

familienaam dragen. R.C. zou in 1995 overleden zijn in zijn slaap. U zou in april 2009 een been en heup gebroken hebben van A.K. 5...^c, een leider van 'Muttahida Qaumi Movement' ("MQM"). Er zou een zaak tegen u lopen in Pakistan. U zou Pakistan in april 2009 verlaten hebben. U zou over land naar Griekenland gereisd zijn. Op 10 november 2011 zou u Griekenland verlaten hebben. U zou per auto van Griekenland naar België zijn gekomen. U vroeg in België asiel aan op 16 december 2011. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker *“de gezamenlijke schending [aan] van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. Gelet op de verwevenheid van de beide middelen worden ze samen onderzocht en beoordeeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4.1. Verzoeker stelt, na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de materiële motiveringsplicht, dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Daarbij moet overwogen worden wat volgt :

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Zo is er in eerste instantie de kwestie betreffende uw nationaliteit. Op de vragenlijst van het CGVS, en de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (“DVZ”) verklaarde u dat u het staatsburgerschap van Bangladesh hebt, dat u geboren zou zijn in Munshigonj (Bangladesh) én dat u tot uw tiende levensjaar in Munshigonj hebt verbleven en dat u daarna in Pakistan verbleef (zie vragenlijst “CGVS”, punt 2, p.1 en verklaring “DVZ” punt 9). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u niet weet waar u geboren bent en antwoorde u ontwijkend op de vraag of u de Bengaalse nationaliteit bezit (zie gehoorverslag CGVS p.2). U stelde dat u nooit in Bangladesh bent geweest (zie gehoorverslag CGVS p.4). Na confrontatie door het CGVS met uw tegenstrijdige verklaringen stelde u dat u nooit hebt gezegd dat u de Bengaalse nationaliteit heeft en dat u niet heeft gezegd dat u tot uw tiende in Bangladesh hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou bij de “DVZ” gezegd hebben dat u een Bengali bent en dat uw adoptievader R.C. van Munshigonj afkomstig is. U stelde dat de “DVZ” iets anders heeft opgeschreven dan dat u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.13). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de vragenlijst en de verklaring u werd voorgelezen in het Bengaals en dat u deze ter uwer goedkeuring heeft ondertekend. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het merkwaardig dat u niet eens weet waar u geboren bent maar wel wanneer u bent geboren (zie gehoorverslag CGVS p.2). Het is ook bevreemdend dat u een zeer beperkte kennis hebt van de afkomst van uw ouders. U weet niet waar uw ouders geboren zijn, noch waar ze gehuwd zijn (zie gehoorverslag CGVS p.4) U kon ook niet zeggen wat de volledige naam van uw vader was (zie gehoorverslag CGVS p.4). C. zou de naam van uw adoptievader zijn (zie gehoorverslag CGVS p.3). U kon ook niet aangeven of uw vader of moeder broers of zussen hadden. U kende niets van uw familiegeschiedenis (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dat u uw ouders verloor op zes of zevenjarige leeftijd is geen excuus, op die leeftijd kan men redelijkerwijze verwachten iets over uw familie of eigen geboorteplaats te kennen. Evenzeer zou men verwachten dat u zich na de dood van uw ouders geïnformeerd heeft. U zou wel informatie gevraagd hebben aan uw adoptievader maar die wist enkel dat uw ouders Bengalen waren (zie gehoorverslag CGVS p.6, p.7, p.9). Het is opvallend dat uw adoptievader niets meer kon vertellen aangezien hij en uw ouders burens waren én u in huis nam na de dood van uw ouders (zie gehoorverslag CGVS p.5). U zou over een vluchtelingenkaart beschikt hebben in Pakistan maar zou deze verloren zijn (zie gehoorverslag CGVS p.11). U weet niet waar u deze kaart zou verloren hebben (zie gehoorverslag CGVS p.11). U legt verder ook geen enkel document voor dat uw verklaringen zou kunnen ondersteunen. In Griekenland zou u naar de Bengaalse Ambassade zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het CGVS heeft gezien bovenstaande vaststellingen die gebaseerd zijn op uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen (zie paragraaf 1), geen zicht op uw ware nationaliteit, identiteit en afkomst.

Daar het CGVS geen enkel zicht heeft op uw afkomst, kan gezien uw verklaringen enkel Pakistan als uw land van gewoonlijk verblijf ten aanzien van dewelke uw ingeroepen vrees dient ingeschat te worden, beschouwd worden. Wat betreft uw beweerde problemen in Pakistan dient echter opgemerkt te worden dat u deze om volgende redenen niet aannemelijk kon maken. U kon niet exact aangeven wanneer het gevecht met A.K. plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.14). U gaf aan dat er een klacht zou ingediend zijn tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.). U weet niet wanneer de klacht werd uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS p.15). U weet ook niet wie de klacht zou hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.15). U wist ook niet of de klacht zou zijn overgebracht naar de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.15). U zou ook nooit hiervan een document hebben gezien én u legde geen document van een klacht neer (zie gehoorverslag CGVS p.15). U weet ook niet of er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd is (zie gehoorverslag CGVS p.16). U zou ook niet geïnformeerd hebben naar de klacht, nochtans u recent contact met iemand in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.16). Noch zou u ook een advocaat geraadpleegd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.16). Bovenstaande vaststellingen wijzen op een gebrek aan interesse in de beweerde klacht. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde klacht, noch aan de mogelijke gevolgen hiervan die uw beweerde vrees uitmaken.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en

Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg (zie document 1, blauwe map).

Verder kan er nog aangestipt worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw beweerde reisweg. Zo zou u over land van Griekenland naar België hebben gereisd per auto (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kende geen landen waar u doorheen zou gereisd hebben op weg naar België (zie gehoorverslag CGVS p.10).

Aldus dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in Pakistan in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Aangezien verzoeker ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet eerst worden nagegaan of aan deze plicht, die de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954), is voldaan. De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. Het komt derhalve aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing op een concrete manier in een ander daglicht te stellen. De loutere herhaling van de voornaamste elementen van het vermeende asielaanvraag volstaat daartoe niet.

2.8.1. Verzoeker stelt dat hij niet over de financiële middelen beschikt om vanuit België via een advocaat in Pakistan gedetailleerde informatie te bekomen over de procedure die tegen hem loopt, en dat alle verkregen informatie aangereikt wordt door een tussenpersoon die evenmin juridisch is gevormd, zodat het volkomen begrijpelijk is dat hij over een zeer beperkte en onvolledige informatie beschikt over de procedure die tegen hem loopt. Een gebrek aan kennis betreffende de juridische documenten kan hem dus evenmin worden verweten, en hieruit kan door de verwerende partij geen desinteresse worden afgeleid, net zomin als uit de relatieve onwetendheid kan worden afgeleid dat het asielaanvraag niet doorleefd en ongeloofwaardig zou overkomen, aangezien dit afhangt van het feitelijk onderzoek van de onderliggende problemen van verzoeker in het land van oorsprong die aanleiding gaven tot de rechtszaak en losstaat van zijn kennis over de neergelegde juridische documenten. De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing nochtans enkel hierop voort.

Verzoeker heeft, zo stelt hij verder, alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, waardoor zijn asielaanvraag ook moet worden beoordeeld in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Het asielaanvraag is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het niet meedelen van bepaalde details/anedknotes is te wijten aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong. De verwerende partij kan uit incoherenties of het niet meedelen van alle pertinente feiten niet concluderen dat het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vluchtroute, doet verzoeker gelden dat zijn verklaringen inzake de reisweg niet relevant zijn aangezien de hoedanigheid van vluchteling moet worden beoordeeld in functie van de problemen van verzoeker in

zijn land van oorsprong en de criteria van de vluchtelingenconventie. Dit motief kan dan ook niet als basis dienen voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag.

2.8.2. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij een geloofwaardig en coherent asielaanvraag heeft uiteengezet dat op zich volstaat om te worden erkend als vluchteling of als iemand die de subsidiaire beschermingsstatus moet genieten.

In eerste instantie dient er immers op gewezen dat hij in zijn uiteenzetting volledig voorbijgaat aan de vaststelling dat hij zeer zwaarwegende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn nationaliteit en zijn verblijf in Bangladesh. Het feit dat verzoeker eens verklaarde dat hij het staatsburgerschap van Bangladesh heeft, aldaar geboren is en er tot zijn tiende is gebleven, waarna hij naar Pakistan is vertrokken en dan weer stelde dat hij niet wist waar hij werd geboren, ontwijkend antwoordde op de vraag of hij de Bengaalse nationaliteit bezit en stelde nooit in Bangladesh te zijn geweest, zonder dat hij daarvoor een aannemelijke verklaring gaf –het argument dat zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden begrepen werd door de verwerende partij op een afdoende wijze weerlegd- is alleen al van aard om verzoeker als persoon volstrekt ongeloofwaardig te bevinden.

Verzoeker kan niet zonder meer stellen dat hem geen gebrek aan informatie kan worden verweten omdat hij daarvoor afhankelijk is van tussenpersonen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker het antwoord schuldig moet blijven op de vraag wanneer het gevecht met A.K., hetgeen de oorzaak zou zijn van zijn vlucht uit Pakistan. Aangezien dit hét kernelement bij uitstek is en hij daarover geen nadere informatie kan verschaffen kan niet anders dan worden vastgesteld dat dit de geloofwaardigheid van het asielaanvraag ondermijnt. Uiteraard is dit informatie waarvan verzoeker niet anders kon dan persoonlijk op de hoogte te zijn, nu hij zelf was verwickeld in dit gevecht. Het feit, voorts, dat verzoeker niet de financiële middelen zou hebben om een advocaat te raadplegen, is geen vergoelijking voor het door hem geëtaleerde gebrek aan kennis. Immers verklaarde hij zelf nog recent contact te hebben met iemand in Pakistan, zodat niets hem in de weg stond via deze weg te informeren. Dat zijn tussenpersoon niet juridisch gevormd is, kan evenmin een doorslaggevend argument zijn: de vraag, onder meer, naar het moment waarop een klacht zou zijn ingediend tegen hem en door wie kan bezwaarlijk als een vraag naar juridische informatie worden beschouwd. Dat verzoeker niet weet of er een arrestatiebevel tegen hem is uitgevaardigd is verder evenzeer onaannemelijk. Wat er ook van zij, er kan niet worden voorbijgegaan aan de doorslaggevende vaststelling dat verzoeker niet eens heeft geïnformeerd naar de klacht, terwijl van een asielaanvraag in alle redelijkheid kan verwacht worden dat hij doorgedreven en niet-aflatende inspanningen levert om zichzelf op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, omdat dit hemzelf én de Belgische asielinstanties moet toelaten op een zo concreet mogelijke wijze de vervolgingsvrees en het actuele karakter ervan in te schatten. De vaststelling dat verzoeker op dit vlak totaal in gebreke is gebleven én de vaststelling dat hij geen documenten heeft bijgebracht, terwijl van een asielaanvraag kan worden verwacht dat hij al het mogelijke bewijs bijbrengt om de aanspraken die hij maakt op internationale bescherming te rechtvaardigen, relativeert dermate de ernst van de gevreesde vervolging dat ze deze herleid tot zijnde ongeloofwaardig. Het gaat immers niet, zoals verzoeker wil doen geloven, over een gebrek aan informatie over details of anekdotes, maar integendeel over kernelementen van zijn asielaanvraag, namelijk over de vraag of er concrete juridische gevolgen zijn voortgevloeid uit verzoekers gevecht met A.K. en wat desbetreffend de stand van zaken is.

Voorts, waar verzoeker zijn onvolledigheid wijt aan stress tijdens het gehoor, is de Raad van oordeel dat op elke asielaanvraag de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377): een zekere mate van stress is inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat een asielaanvraag coherente antwoorden kan formuleren op de gestelde vragen zonder dat hij vervalt in de thans vastgestelde vaagheden. Deze kunnen evenmin worden vergoelijkt door het wantrouwen in de overheid of de opgelopen trauma's. Verzoeker legt, wat dit laatste element betreft, geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat zijn psychische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat zijn betoog op dit punt niet meer is dan een loutere bewering die niet kan worden gevolgd bij gebrek aan enig bewijskrachtig gegeven. Met betrekking tot het wantrouwen dat verzoeker zou hebben ten aanzien van de overheid, moet worden gesteld dat dit evenmin een geldige reden kan uitmaken voor de vaststellingen in de bestreden beslissing: ter zake kan worden verwezen naar de medewerkingsplicht die op de asielaanvraag rust en zoals die hiervoor reeds werd omschreven. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het indienen

van een asielaanvraag op zich reeds een uiting is van vertrouwen in de asielinstanties van het land van onthaal, zodat verzoekers betoog ook op dit vlak niet opgaat.

Verzoeker betoogt nog dat het motief in de bestreden beslissing aangaande zijn reisweg niet relevant is. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte informatie verwachten aangaande de door hem afgelegde reisweg, precies omdat moet kunnen worden beoordeeld onder welke omstandigheden en in het bezit van welke documenten precies de asielzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. Ook hier heeft verzoeker een onaannemelijke vaagheid aan de dag gelegd die andermaal de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekers stelling dat uit het niet meedelen van alle pertinente feiten niet kan worden geconcludeerd dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn, *in casu* niet kan worden bijgetreden, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeker als persoon, het feit dat hij ingevolge zijn tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen geen zich geeft op zijn ware nationaliteit, identiteit en afkomst, de vastgestelde vaagheden omtrent de essentie van zijn vervolgingsvrees en zijn reisweg en het totale gebrek aan documenten ter ondersteuning van zijn aanvraag. Verzoeker verwijst dan wel naar "*neergelegde juridische documenten*" doch uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ook maar enig stuk heeft neergelegd. Wat er ook van zij, op grond van de voormelde bevindingen kan verzoeker niet op grond van zijn verklaringen alleen worden erkend als iemand die nood heeft aan internationale bescherming.

2.9. Nu het asielrelaas ongeloofwaardig is, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat is voldaan aan de criteria om te worden erkend als vluchteling, zoals onder meer bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoeker stelt ten slotte dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria om in aanmerking te kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij brengt geen andere gegevens aan om het vermeende risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing aan te tonen dan deze die zijn asielrelaas constitueren. Aangezien dat asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij er zich niet langer op beroepen om het ingeroepen risico, in het bijzonder gelieerd aan artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.10.2. Voorts, wat de situatie betreft van willekeurig geweld, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van dezelfde wet, blijkt uit de bestreden beslissing dat uit de landeninformatie waarvan de verwerende partij gebruik heeft gemaakt kan worden geconcludeerd dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker betwist deze informatie niet, noch het feit dat hij niet afkomstig is uit de betrokken regio, zodat hij zich evenmin kan beroepen op artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het feit dat hij een aantal motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. De beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS